

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У 30391/10
20.10.2011.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље С. П. М. из Б., Улица ... , коју заступа пуномоћник З. Г. Ј., адвокат из Б., улица ... , против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Б., ради поништаја решења број ... од ... године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.10.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Б., број ... од ... године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Р. бр. ... од ... године, којим је одбијен захтев тужиље за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана из члана 56а. Закона о порезу на додату вредност.

У тужби поднетој Управном суду дана 08.12.2010. године, тужиља, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Истиче да је уговор о купопродаји првог стана сачињен са продавцем, те да је исплатила купопродајну цену предметног стана са ПДВ-ом у целости, а да је продавац

тужиљи као купцу издао потврду од ... године којом је потврђено да су тужиља и Стамбена задруга “К.”, као продавац, измирили све обавезе и ПДВ, као и да је тужиља измирила све финансијске обавезе по предметном уговору. Тужиљи није познато из којих разлога се не примењује на њу одредба члана 10а. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ-а, јер је том одредбом прописано да се уз захтев за рефундацију ПДВ-а доставља и доказ да је уговорена цена стана са ПДВ-ом у потпуности исплаћена, када је тужиља исплатила купопродајну цену предметног стана са ПДВ-ом у целости, о чему је тужени у току поступка имао сазнање. Сматра да није тачна тврдња туженог да тужиља није поступила по одредбама Правилника јер није доставила доказе који су прописани, већ да је доставила уговор о асигнацији, као и да позивање на асигнацију није од значаја у овом поступку за право тужиље, јер је исплатила купопродајну цену и ПДВ у целости купцу, чиме су испуњени услови из члана 56а. Закона о порезу на додату вредност. Сходно томе, истицање става Министарства финансија Републике Србије, по којем је тужени поступио, за тужиљу није од значаја. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, јер је оспорено решење донето повредом правила управног поступка, због чега расправа није потребна.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, Управни суд је оценом наводе тужбе, одговора на тужбу и целокупних списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Ово стога, што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је првостепени орган поступајући по захтеву тужиље за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана из члана 56а. Закона о порезу на додату вредност (“Службени гласник РС” бр. 84/04 ... 61/07) исти одбио као неоснован, јер није могао да утврди да је уговорена цена стана са ПДВ-ом у потпуности исплаћена. Наиме, првостепени орган је сходно члану 56а. Закона о порезу на додату вредност, у конкретном случају, утврдио да један од прописаних услова који се односи на то да је

уговорена цена стана са ПДВ-ом у потпуности исплаћена продавцу (тачка 2.) није испуњен, са разлога што је уместо прописаног доказа достављен уговор о асигнацији између “М. Г.” (прималац), тужиље (упућеник) и СПЗ “К.” (упутилац) од ... године, признаницу као доказ о уплати ... динара “М. Г.” и изјаву купца да је уговорен ПДВ платила, исплатом на руке “М. Г.” као примаоцу по уговору о асигнацији у износу од ... динара. Првостепени орган је одбио захтев тужиље са образложењем да није достављен доказ да је у целини исплаћена купопродајна цена стана примаоцу по уговору о асигнацији “М. Г.”, због чега није било основа за признавање да је купопродајна цена стана у целости исплаћена продавцу стана СПЗ “К.”. Тужени орган је закључио да је првостепени орган исправно поступио када је одбио захтев тужиље сходно члану 56а. Закона о порезу на додату вредност, али не из разлога наведених у образложењу ожалбеног решења, већ да тужиља уз захтев за рефундацију ПДВ-а није поднела доказ да је уговорена цена стана са ПДВ-ом у потпуности исплаћена продавцу, због чега је тужени орган применом члана 151. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” бр. 80/02 ... 53/10), одлучио да одбије жалбу тужиље. Тужени орган се приликом одлучивања позвао на став Министарства финансија Републике Србије, изнет у мишљењу број ... од ... године, да када купац првог стана уговорену цену стана са ПДВ-ом исплати другом лицу, а не продавцу, нема право на рефундацију ПДВ-а прописану одредбом члана 56а. став 2. тачка 2. Закона о порезу на додату вредност.

Управни суд налази да се основано тужбом указује на незаконитост решења туженог органа, са разлога што је тужиља у конкретном случају за куповину првог стана приложила доказ да је уговорену цену стана са ПДВ-ом у потпуности исплатила продавцу стана СПЗ “К.” са седиштем у Б., о чему јој је продавац издао потврду од ... године у којој је потврдио да су тужиља и Стамбена задруга “К.” измирили све обавезе и ПДВ, као и да је тужиља измирила све финансијске обавезе по предметном уговору. Имајући у виду да је у конкретном случају уговором утврђено да се може и на наведени начин извршити обавеза из уговора у вези са плаћањем предметне непокретности, то се, по схватању Управног суда, исплата трећем лицу која је утврђена уговором о асигнацији, у конкретном случају закљученим дана ... године, коју обавезу је продавац прихватио јер је исти потписао, сматра се извршеном обавезом. Како се у списима предмета налази одговарајући доказ из кога се види да је тужиља исплатила обавезу за куповину првог стана што је продавац и потврдио, не може се сматрати да је тужени правилно закључио да тужиља није приложила све доказе да је уговорену цену стана са ПДВ-ом, у потпуности исплатила продавцу стана сагласно одредби члана 56а. став 2.

тачка 2. Закона о порезу на додату вредност. Према томе, у решењу туженог органа дати су разлози који су контрадикторни доказима који се налазе у списима предмета, с обзиром на чињеницу да се из доказа који су приложени суду од стране туженог органа види да је тужила, иако је исплатила цену за куповину првог стана са ПДВ-ом, на основу уговора о асигнацији између “М. Г.”, тужиле и СПЗ “К.”, у целости у укупном износу од ... динара, извршила своју обавезу у потпуности, па самим тим постоји основ за признавање да је купопродајна цена стана у целости исплаћена продавцу стана, у складу са одредбом члана 56а. Закона о ПДВ-у и члана 10а Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ-а и о начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ (“Службени гласник РС” бр. 107/04 ... 63/07), а за признавање права тужиле за рефундацију плаћеног ПДВ-а, при куповини првог стана.

Имајући у виду да је тужила исплатила уговорену цену за куповину првог стана са ПДВ-ом на основу уговора о асигнацији, а како Законом о порезу на додату вредност није прописано да уговор о асигнацији не може бити правни основ за исплату уговорене цене то се, по схватању суда, може сматрати да је тужила извршила своју уговором утврђену обавезу, јер је иста у целости исплаћена трећем лицу уместо продавцу, што су продавац и треће лице потврдили. Такође, став Министарства финансија Републике Србије од ... године, на који се приликом одлучивања позвао тужени орган представља мишљење и није материјално-правна норма, па као такво, не може бити правни основ за одлучивање у овој управној ствари.

Стога суд налази да је оспорено решење захваћено повредом одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10), по коме образложење мора да садржи кратко излагање захтева странке, утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Како оспорено решење није донето у складу са цитираном одредбом Закона о општем управном поступку, то је суд нашао да тужбу треба уважити и поништити оспорено решење, а тужени орган ће у поновном поступку отклонити наведене недостатке и правилно применити материјално право при доношењу нове на закону засноване одлуке.

Са наведених разлога, Управни суд је на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), донео одлуку као у диспозитиву ове пресуде. Примедбе суда у погледу поступка изнете у овој пресуди обавезне су за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 20.10.2011.године, 6 У 30391/10

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа - судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЛБК